

(इंग्रजीत टंकलिखित न्यायनिर्णयाचा मराठी अनुवाद)

[१९९६] ३ एस. सी. आर. २५९

नवनीत राजन वासन
विरुद्ध
युनियन ऑफ इंडिया आणि इतर
मार्च 11,1996

[न्यायमूर्ती बी. पी. जिवन रेड्डी आणि एम. के. मुखर्जी.]

सेवा कायदा :

भारतीय पोलीस सेवा (संवर्ग) नियम, 1954 : नियम 9- भारतीय पोलीस सेवा (ज्येष्ठतेचे नियमन) नियम, 1954 : नियम 3 (3) (बी) आणि 41, भारतीय पोलीस सेवा (पदोन्नतीद्वारे नियुक्ती) नियमन 1965-भारतीय पोलीस सेवेशी संबंधित पोलीस अधिकारी-प्रवर्तक - मंजूर नाही-न्यायाधिकरणाचे निर्देश- अधिकाऱ्याचे वरिष्ठ स्तरावर पदोन्नतीचे -आव्हानावर, न्यायाधिकरणाने मेमोवर अवलंबून राहून, पदोन्नती आदेश रद्द केला -म्हटले की न्यायाधिकरणाने भारतीय पोलीस सेवा (संवर्ग) नियमांच्या नियम 9 वर विचार न करणे न्याय्य ठरले नाही ज्यावर दावा प्रामुख्याने आधारित होता-न्यायाधिकरणाचा आदेश रद्द केला-प्रकरण न्यायाधिकरणाकडे पाठवण्यात आले.

भारतीय पोलीस सेवेतील (आय. पी. एस.) अधिकारी असलेल्या अपीलकर्त्याने, त्याने भाषेची परीक्षा उत्तीर्ण केली नाही या कारणावरून 4 वर्षे सेवा पूर्ण करूनही पदोन्नती न मिळाल्याने, न्यायाधिकरणाकडे धाव घेतली. न्यायाधिकरणाने त्याचा अर्ज मंजूर करताना सरकारला त्याच्या खटल्याचा पदोन्नतीसाठी विचार करण्याचे निर्देश दिले. सरकारने या न्यायालयात दाखल केलेली अपील फेटाळण्यात आली. सरकार 9 पदोन्नत अधिकाऱ्यांना कारणे दाखवा नोटीस बजावते, ज्यात उत्तरवादी क्र. 4 ते 6, ज्यांच्या ज्येष्ठतेवर न्यायाधिकरणाच्या आदेशाची अंमलबजावणी करताना परिणाम होणार होता. अधिकाऱ्यांच्या अभिवेदनाचा विचार केल्यानंतर, सरकारने अपीलकर्त्याला वरिष्ठ वेतन श्रेणी देणारा आदेश जारी केला आणि त्याला

उत्तरवादीपेक्षा वर ठेवले. उत्तरवादी क्रमांक 4 ते 6 यांनी अपीलकर्त्यांच्या पदोन्नतीच्या आदेशाला न्यायाधिकरणासमोर आव्हान दिले. न्यायाधिकरणाने त्यांचा अर्ज मंजूर केला आणि अपीलकर्त्यांची पदोन्नती रद्द केली. त्यामुळे अपीलकर्त्याद्वारा सध्याचे अपील.

अपीलकर्त्यांचा युक्तिवाद असा होता की भारतीय पोलीस सेवा (संवर्ग) नियम, 1954 च्या नियम 9 वर अवलंबून न्यायाधिकरणासमोर त्याने उपस्थित केलेला युक्तिवाद, जो संबंधित मुद्दा निश्चित करण्यासाठी महत्त्वपूर्णपणे संबंधित होता, त्यावर अजिबात विचार केला गेला नाही. पुढे असे सादर करण्यात आले की तीन उत्तरवादींच्या वतीने कोणतेही समाधानकारक किंवा विश्वासाह बाबी सादर केल्या गेल्या नाही जेणेकरून न्यायाधिकरणाला असा निष्कर्ष काढण्याचा अधिकार आहे की ज्येष्ठतेच्या यादीत त्यांचा समावेश झाल्यानंतर त्यांनी संवर्ग पदावर काम केले.

अपीलाला परवानगी देत, या न्यायालयाने

म्हटले : 1. भारतीय पोलीस सेवा (संवर्ग) नियम 1954 चा नियम 9, जो संबंधित मुद्दा निश्चित करण्यासाठी महत्त्वपूर्णपणे संबंधित होता, न्यायाधिकरणाने त्यावर विचार केला नाही, हे अपीलकर्त्यांचे गाव्हाणे सुस्थापित आणि खरे आहे. असे आढळून आले आहे की तीन उत्तरवादींच्या दाव्याला अपीलकर्त्यांचा विरोध प्रामुख्याने भारतीय पोलीस सेवा (संवर्ग) नियमांच्या नियम 9 वर आधारित होता. असे असूनही न्यायाधिकरणाने अपीलकर्त्याने उपस्थित केलेल्या युक्तिवादांची जाहिरात केली नाही. [264 – अ-क]

2. राज्य सरकारने जारी केलेल्या निवेदनाच्या आधारे उत्तरवादींनी संवर्ग पदावर काम केले नाही, हा अपीलकर्त्यांचा युक्तिवाद न्यायाधिकरणाने फेटाळून लावला. मेमो हा योग्य प्रतिज्ञापत्राद्वारे समर्थित केलेला औपचारिक आदेश नव्हता, तर तो केवळ त्याच्या पक्षकाराने वकिलाला दिलेल्या लेखी सूचना होत्या. कायदेशीररित्या परवानगी नसलेल्या किंवा योग्यरित्या नोंदीत न आणलेल्या दस्तऐवजावर आपले निष्कर्ष मांडण्यात न्यायाधिकरण अजिबात न्याय्य नव्हते. याव्यतिरिक्त, न्यायाधिकरणाने काढलेल्या निष्कर्षाला हा पत्रव्यवहार समर्थन देत नाही की तीन संबंधित उत्तरवादींनी 'वरिष्ठ' संवर्ग 'पदावर काम केले. [264 - डी, एफ-जी] ई 3.

3. न्यायाधिकरणाने त्यांच्या समोर उपस्थित केलेल्या प्रश्नांकडे योग्य दृष्टीकोनातून पाहिले नाही किंवा अपीलकर्त्याने दाखल केलेले प्रतिकथन विचारात घेतले नाही. त्यामुळे

न्यायाधिकरणाचे आक्षेपित आदेश रद्द केले जातात आणि कायदानुसार आणि सध्याच्या निकालाच्या प्रकाशात शक्य तितक्या लवकर योग्य तोडगा काढण्यासाठी अर्ज न्यायाधिकरणाकडे पाठविले जातात. [264 - एच; 265-ए-बी]

दिवाणी अपीलीय न्यायाधिकरण : १९९६ चे दिवाणी अपील क्र. ४२२६-२७

केंद्रीय प्रशासकीय न्यायाधिकरण, हैदराबाद च्या मूळ अर्जामधील क्र. 1992 चा 823 आणि 919 मधील 29.6.93 तारखेच्या न्यायनिर्णय आणि आदेशावरून.

युनियन ऑफ इंडियासाठी ए. एस. नांबियार, कु. बीनू टमटा आणि पी. परमेस्वरन.

उत्तरवादी क्र.४ आणि ५ साठी एल. नागेश्वर राव, एस. उदयकुमार सागर, के. आर. कुमार, सी. बालसुब्रमण्यम, जे. पी. मिश्रा, वाय. प्रभाकर राव.

न्यायालयाचा निर्णय यांनी दिला

न्यायमूर्ती एम. के. मुखर्जी, अनुमति मंजूर. विद्वान वकिलांनी पक्षांसाठी केलेला युक्तिवाद ऐकला.

केंद्रीय प्रशासकीय न्यायाधिकरण, हैदराबादने (थोडक्यात 'न्यायाधिकरण') दोन मूळ अर्ज (1992 चा ओ. ए. क्रमांक 823 आणि 1992 चा 919) निकाली काढलेल्या एका समान निकालातून उद्धवलेल्या या दोन अपीलांवर एकत्र सुनावणी झाली आहे. या अपीलांचा निपटारा करण्यासाठी संबंधित तथ्ये खालीलप्रमाणे आहेत :

यातील अपीलकर्ता श्री. एन. आर. वासन यांची 20 सप्टेंबर 1980 रोजी नागरी सेवा परीक्षा, 1979 च्या आधारे भारतीय पोलीस सेवेत (आय. पी. एस.) नियुक्ती करण्यात आली होती आणि त्यांना आंध्र प्रदेश संवर्गात नियुक्त करण्यात आले होते. 19 सप्टेंबर 1984 रोजी त्यांची 4 वर्षे सेवा पूर्ण होऊनही, ते भाषा परीक्षेत उत्तीर्ण झाले नाहीत या कारणावरून त्यांना वरिष्ठ स्तरावर पदोन्नती मिळाली नाही. त्यांच्या विलंबित पदोन्नतीमुळे व्यथित होऊन त्यांनी 1987 च्या ओ. ए. क्रमांक 414 द्वारे न्यायाधिकरणासमोर त्यांच्या गाऱ्हाण्याचे निवारण करण्यासाठी अर्ज दाखल केला. न्यायाधिकरणाने 13 जानेवारी 1988 रोजी दिलेल्या आदेशाद्वारे, नियमांमध्ये नमूद केलेल्या अटीच्या अधीन राहून भाषा परीक्षा उत्तीर्ण होण्याचा आग्रह न धरता कनिष्ठ स्तरावर 4 वर्षे सेवा पूर्ण केल्यावर वरिष्ठ स्तरावर पदोन्नतीसाठी त्यांचा विचार करण्याच्या भारत

सरकारला दिलेल्या निर्देशासह त्यांचा अर्ज मंजूर केला होता. न्यायाधिकरणाच्या वरील आदेशाला दुजोरा देत आंध्र प्रदेश राज्याने या न्यायालयात विशेष अनुमति याचिका दाखल केली जी 18 फेब्रुवारी 1991 रोजी फेटाळण्यात आली. त्यानंतर भारत सरकारने न्यायाधिकरणाच्या निर्देशांची अंमलबजावणी करण्याचा निर्णय घेतला, परंतु त्याची अंमलबजावणी नऊ पदोन्नत अधिकाऱ्यांच्या ज्येष्ठतेवर परिणाम करण्यासाठी होती, ज्यामध्ये उत्तरवादी क्रमांक 4,5 आणि 6 (थोडक्यात आर 4, आर 5 आणि आर 6) यांचा समावेश होता, त्यामध्ये त्यांचे नियत वाटप वर्ष 1979 ते 1980 पर्यंत बदलायचे होते, त्यांना श्रेणी यादीच्या प्रस्तावित पुनरावलोकनाविरुद्ध कारण दर्शविण्यास सांगण्यात आले. त्या अधिकाऱ्यांनी सादर केलेल्या निवेदनांचा विचार केल्यानंतर, भारत सरकारने भारतीय पोलीस सेवा (ज्येष्ठतेचे नियमन) नियम, 1954 च्या नियम 4 नुसार, 18 जून 1992 रोजी एक आदेश जारी केला, ज्यामध्ये त्याने 20 सप्टेंबर 1984 पासून अपीलकर्त्याला वरिष्ठ वेतन श्रेणी परवानगी दिली आणि आंध्र प्रदेशच्या आय. पी. एस. अधिकाऱ्यांच्या श्रेणीकरण यादीत सुधारणा केली, जेणेकरून त्याला त्या तीन उत्तरवादींच्या वर ठेवले जाईल.

वरील आदेशाला आव्हान देऊन उत्तरवादी ४ आणि ५ 5 ने संयुक्त अर्ज (1992 चा ओ. ए. क्रमांक 823) दाखल केला आणि उत्तरवादी ६ ने स्वतंत्र अर्ज (1992 चा O.A.No 919) न्यायाधिकरणासमोर दाखल केला. भारतीय पोलीस सेवा (पदोन्नती नियमन, 1955 द्वारे नियुक्ती) नुसार तयार केलेल्या 1983 च्या निवड यादीत या सर्वांचा समावेश करण्यात आला होता आणि अशा समावेशानंतर त्यांना आय. पी. एस. च्या वरिष्ठ वेळेच्या पदांवर पदोन्नती देण्यात आली होती, असे त्यांनी त्यांच्या अर्जांमध्ये स्पष्ट केले आणि अनुक्रमे 23 फेब्रुवारी, 1984, 29 फेब्रुवारी, 1984 आणि 6 मार्च, 1984 पासून ऑक्टोबर, 1984 या महिन्यात आय. पी. एस. अधिकाऱ्यांच्या पदावरील कायम रिक्त पदांवर त्यांची नियुक्ती होईपर्यंत, परिणामी, भारतीय पोलीस सेवा (ज्येष्ठतेचे नियमन) नियम, 1954 च्या नियम 3 (3) (ब) च्या दृष्टीने, (ते संबंधित वेळी होते तसे) त्यांच्या ज्येष्ठतेची गणना त्यांनी वरिष्ठ पदांवर ज्या तारखेपासून काम केले त्या तारखांच्या संदर्भात केली जावी, आय. पी. एस. अधिकाऱ्यांच्या भरीव रिक्त पदांमध्ये त्यांच्या प्रत्यक्ष विलीनीकरणाच्या तारखांच्या संदर्भात नाही. अशा प्रकारे गणना केली असता, त्यांचे वाटप वर्ष मूलतः नियुक्त केल्याप्रमाणे 1979 असेल आणि त्यामुळे 20 सप्टेंबर 1984 पासून वरिष्ठ

पदावर अपीलकर्त्याची नियुक्ती असूनही श्रेणीकरण यादीत बदल करण्याची हमी दिली गेली नाही.

अर्जांना आव्हान देताना अपीलकर्त्याने सादर केले की भारतीय पोलीस सेवा (संवर्ग) नियम, 1954 च्या नियम 9 अंतर्गत एखाद्या राज्यातील संवर्ग अधिकारी नसलेली व्यक्ती केवळ राज्य सरकार किंवा त्याच्या प्रतिनिधीचे हे समाधान असेल की रिक्त पद तीन महिन्यांपेक्षा जास्त काळ राहण्याची शक्यता नाही किंवा रिक्त जागा भरण्यासाठी योग्य संवर्ग अधिकारी उपलब्ध नाही, तरच संवर्ग अधिकारी असलेले पद भरले जाऊ शकते. अपीलकर्त्याच्या म्हणण्यानुसार, रिक्त जागा भरण्यासाठी कोणताही योग्य संवर्ग अधिकारी उपलब्ध नव्हता, कारण तो (अपीलकर्ता) उपलब्ध होता आणि तो योग्य नव्हता, असे अधिकाऱ्यांच्या बाबतीत नव्हते, याचे समाधान संबंधित अधिकाऱ्यांना मिळू शकले नसते. अपीलकर्त्याचा पुढचा युक्तिवाद असा होता की जरी वरील उत्तरवादींची प्रारंभिक अधिकृत पदोन्नती कायदेशीर आणि वैध मानली गेली असली तरी तीन महिन्यांच्या कालावधीनंतरही ती चालू ठेवणे त्याच्या उप-नियम (2) चे पालन न केल्यामुळे बेकायदेशीर होते, ज्यासाठी राज्य सरकारने अशा विस्ताराचा अहवाल केंद्र सरकारला देणे आवश्यक आहे. अपीलकर्त्याने तीन उत्तरवादींच्या दाव्याची माहिती देखील नाकारली की त्यांची प्रवर्धात्मक स्थानापन्नता संवर्ग पदावर होती. तथापि, अर्जामधील उत्तरवादी क्रमांक 1 (आर. 1) ची भूमिका या मुद्द्यावर विशिष्ट होती, कारण त्यात असे म्हटले होते की 18 जून 1992 रोजी आक्षेपार्ह आदेशाद्वारे आंतर ज्येष्ठता निश्चित करताना, आय. पी. एस. पदांमधील मूळ रिक्त पदांमधील तीन उत्तरवादींच्या नियुक्तीच्या तारखा केवळ विचारात घेण्यात आल्या होत्या, कारण निवड यादीत त्यांचा समावेश झाल्यानंतर त्यांची कार्यप्रणाली संवर्ग पदांमध्ये नव्हती.

आक्षेपार्ह निर्णयाद्वारे न्यायाधिकरणाने तीन उत्तरवादींचे अर्ज मंजूर केले आणि आर 1 ने 18 जून 1992 रोजी जारी केलेला आदेश रद्द केला. असे करताना, न्यायाधिकरणाने भारतीय पोलीस सेवा (ज्येष्ठतेचे नियमन) नियम, 1954 च्या नियम 3 (3) (ब) वर भक्कम भर दिला (जो संबंधित वेळी होता), ज्यामध्ये वाटपाच्या वर्षाच्या नेमणुकीच्या पद्धतीची तरतूद आहे आणि खालील निष्कर्षाची नोंद केली आहे :

" हे लक्षात घेतले पाहिजे की 1987 मधील दुरुस्तीपूर्वी आय. पी. एस. मध्ये पदोन्नतीच्या प्रत्यक्ष नियुक्तीचे वर्ष, जर असे पदोन्नतीप्राप्त पोलीस अधिकारी असतील आय. पी. एस. वर नियुक्ती होण्याच्या तारखेपूर्वी ते सातत्याने कार्यरत होते तर, वाटपाचे वर्ष निश्चित करण्यासाठी संबंधित नव्हते. आय. पी. एस. वर नियुक्ती होण्यापूर्वी ते वरिष्ठ पदांवर सातत्याने कार्यरत असले, तरी अर्जदारांच्या वाटपाचे वर्ष निश्चित करण्यासाठी आय. पी. एस. वर अर्जदाराच्या प्रत्यक्ष नियुक्तीची तारीख विचारात घेण्यात आली होती, असे आक्षेपार्ह आदेशातून उघड होते.

परंतु आर-1 ने दाखल केलेल्या काऊंटरमध्ये असे नमूद करण्यात आले होते की अर्जदारांच्या नियुक्तीच्या तारखा विचारात घेण्यात आल्या होत्या कारण त्यांची स्थानापन्नता संवर्ग पदांमध्ये नव्हती. सामान्य प्रशासनातील आंध्र प्रदेश राज्य सरकारच्या सचिवांच्या 26.6.1993 तारखेच्या मेमोच्या दृष्टीने आर1 च्या वतीने असे गृहीत धरले गेले आहे की अर्जदारांनी माजी संवर्गातील वरिष्ठ पदांवर काम केले आहे. त्यामुळे, निवड यादीत समावेश करण्याची तारीख किंवा वरिष्ठ माजी संवर्ग पदांवरील पदोन्नती, यापैकी जी नंतर घेतली जाऊ शकत नाही, ती तारीख 1987 मधील नियम-3 मध्ये दुरुस्ती करण्यापूर्वी वाटपाचे वर्ष ठरवण्यासाठी घेतली जाऊ शकत नाही का, याबाबत या ओ. ए. एस. चा निपटारा करण्यासाठी विचार करण्याची गरज नाही.

अशा प्रकारे हे स्पष्ट होते की 29.2.1984 आणि 20.3.1984 ज्या तारखांपासून या दोन अर्जदारांनी त्यांच्या नियुक्तीच्या तारखेपर्यंत अनुक्रमे वरिष्ठ पदांवर काम केले त्या तारखा वाटपाचे वर्ष नियुक्त करण्यासाठी जी विचारात घ्याव्या लागतील आणि त्या आधारावर 1979 मूळतः नियुक्त केले गेले होते आणि म्हणूनच आर-4, श्री वासन हे 20.9.1984 पासून वरिष्ठ पदाची स्थानापन्नता सातत्याने घेत असले तरी त्यात बदल करण्याची हमी देत नाही."

(भर देण्यात आला)

वरील निष्कर्षाला आक्षेप घेताना, अपीलकर्त्याने, ज्याने स्वतः त्याच्या खटल्यात युक्तिवाद केला, असे सांगितले की भारतीय पोलिस सेवा (संवर्ग) नियम, 1954 च्या नियम 9 वर अवलंबून न्यायाधिकरणासमोर त्याने उपस्थित केलेला युक्तिवाद, जो त्याच्या मते, संबंधित मुद्दे निश्चित करण्यासाठी महत्त्वपूर्ण प्रासंगिक होता, त्यावर त्याने अजिबात विचार केला नाही. याशिवाय, त्यांनी ठामपणे सांगितले की, न्यायाधिकरणाला निष्कर्ष काढण्याचा अधिकार मिळावा म्हणून तीन उत्तरदींच्या वतीने कोणतेही समाधानकारक किंवा विश्वासाहर् साहित्य सादर केले गेले नाही-जसे की निवड यादीत समाविष्ट केल्यानंतर त्यांनी संवर्ग पदांवर काम केले.

अपीलकर्त्याच्या पहिल्या तक्रारीचा विचार केला तर ती सुस्थापित आणि खरी आहे असे म्हटले पाहिजे. न्यायाधिकरणासमोर त्यांनी दाखल केलेल्या काउंटर प्रतिज्ञापत्रांच्या अवलोकनानंतर आम्हाला असे आढळले आहे की तीन अर्जदारांच्या-उत्तर दींच्या दाव्याला त्यांनी दिलेला विरोध प्रामुख्याने भारतीय पोलिस सेवा (संवर्ग) नियम, 1954 च्या नियम 9 वर आधारित होता. न्यायाधिकरणासमोर त्यांनी दाखल केलेल्या काउंटर प्रतिज्ञापत्रांच्या अवलोकनानंतर आम्हाला असे आढळले आहे की तीन अर्जदारांच्या-उत्तर दींच्या दाव्याला त्यांनी दिलेला विरोध प्रामुख्याने भारतीय पोलिस सेवा (संवर्ग) नियम, 1954 च्या नियम 9 वर आधारित होता. तथापि, आश्चर्यकारकपणे, न्यायाधिकरणाने अपीलकर्त्याने उपस्थित केलेल्या युक्तिवादांची जाहिरातही केली नाही, अगदी कमीच.

उत्तरवादींनी निवड यादीत समावेश केल्यानंतर संवर्ग पदावर काम केले नाही, ज्याला उत्तरवादी क्रमांक 1 ने देखील समर्थन दिले होते-हे आधीच लक्षात आले आहे (पूर्वी उद्धृत केलेल्या परिच्छेदात) की न्यायाधिकरणाने केवळ 26 जून 1993 रोजी आंध्र प्रदेश राज्य सरकारने जारी केलेल्या निवेदनावर अवलंबून राहून ते नाकारले. नोंदींच्या अभ्यासानुसार आम्हाला असा कोणताही मेमो सापडला नाही, आम्ही तीन अर्जदारांसाठी - प्रतिवादींसाठी त्याचे जारी/अस्तित्व याबद्दल विद्वान वकिलाची चौकशी केली. विद्वान वकिलाने त्याची एक प्रत आमच्याकडे सुपूर्द केली आणि त्याचा अभ्यास केल्यावर, आम्हाला हे पाहून आश्चर्य वाटले की हा केवळ न्यायाधिकरणासमोर आंध्र प्रदेश राज्याची बाजू मांडणाऱ्या विशेष वकिलाला उद्देशून केलेला

पत्रव्यवहार होता. दुसऱ्या शब्दांत, हा आंध्र प्रदेश राज्याने जारी केलेला आणि योग्य प्रतिज्ञापत्राद्वारे समर्थित न्यायाधिकरणासमोर दाखल केलेला औपचारिक आदेश नव्हता, तर केवळ एका पक्षकाराने त्याच्या वकिलाला दिलेल्या लेखी सूचना होत्या. त्यामुळे आम्ही असे म्हणण्यास बांधील आहोत की न्यायाधिकरणाने वर आधारित असलेल्या त्याच्या निर्णयाला विचारार्थ करणे अजिबात न्याय्य नव्हते. याव्यतिरिक्त, न्यायाधिकरणाने घेतलेल्या निष्कर्षाला समर्थन देत नाही की तीन संबंधित उत्तरवादींनी त्यासाठी 'वरिष्ठ' संवर्ग 'पदावर काम केले आहे, ते केवळ' वरिष्ठ पदावर 'काम केले आहे असे म्हणतात.

पूर्वगामी चर्चेसाठी आपण असे गृहीत धरले पाहिजे की न्यायाधिकरणाने त्याच्यासमोर उपस्थित केलेल्या प्रश्नांना योग्य प्रतिदावेने सामोरे गेले नाही किंवा अपीलकर्त्याने केलेल्या याचिकेचा विचार केला नाही; आणि त्याउलट, कायदेशीररित्या स्वीकारार्ह नसलेल्या किंवा योग्यरित्या नोंदीत आणलेल्या दस्तऐवजावर त्याचा निष्कर्ष आधारित आहे. म्हणून, आम्ही आक्षेपार्ह आदेश बाजूला ठेवतो आणि कायदानुसार आणि यापूर्वी केलेल्या निरीक्षणांच्या प्रकाशात योग्य निकाली काढण्यासाठी न्यायाधिकरणाकडे अर्ज पाठवतो. आम्हाला सांगण्यात आले आहे की, तीन संबंधित उत्तरवादी सेवानिवृत्तीच्या उंबरठ्यावर असल्याने आम्ही न्यायाधिकरणाला अर्ज शक्य तितक्या लवकर निकाली काढण्यासाठी परवानगी देतो. खर्चाबाबत कोणताही आदेश दिली जाणार नाही.

एस.व्ही.के.आय.

अपीलाला परवानगी देण्यात आली.

अस्वीकरण

"या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील या अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याचा / तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहील आणि त्याचा इतर कोणत्याही कारणाकरिता वापर करता येणार नाही. तसेच, इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरीता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबाजवणीकरीता वैध मानला जाईल."

